

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 666/2022-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Alanom Zvarom, SNP 1/A, Veľký Krtíš, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 208/2020 z 30. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. augusta 2022 a doplnenou 24. augusta 2022 domáhajú vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 208/2020 z 30. mája 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhujú napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiadajú priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia (žalobcovia) sa žalobou doručенou Okresnému súdu Veľký Krtíš 31. marca 2016 (t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku) domáhali proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej formou notárskej zápisnice 25. septembra 2015, ktorej predmetom bol prevod konkrétne špecifikovaných nehnuteľností – [REDAKOVANÉ] nachádzajúcich sa v k. ú. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] za dojednanú kúpnu cenu 20 000 eur. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení sťažovatelia odôvodňovali tým, že po povolení vkladu kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností je ako vlastníak predmetných nehnuteľností vedený žalovaný, ktorý im kúpnu cenu dosiaľ neuhradil

a predmetné nehnuteľnosti ponúka na predaj prostredníctvom realitného portálu. Sťažovatelia tvrdili, že kúpna zmluva bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi, a teda je absolútne neplatná. V tejto súvislosti uviedli, že hodnota predmetných nehnuteľností v čase ich prevodu bola minimálne 40 000 eur, ale žalovaný ich presvedčil, aby v kúpnej zmluve uviedli len sumu 20 000 eur, pričom u notára, ktorý im obsah kúpnej zmluvy pred tým, ako ju podpísali, prečítal, nepostrehli, že je v nej uvedené, že kúpna cena bola zaplatená sťažovateľom v celom rozsahu pred podpísaním kúpnej zmluvy. V konaní žalovaného, inak aj veriteľa syna sťažovateľov, ktorého dlhy chceli sťažovatelia vyrovnať, videli sťažovatelia nekalý úmysel, keďže si nesplnil ani svoj ústne dojednaný záväzok, že po predaji predmetných nehnuteľností zaobstará sťažovateľom jednoizbový byt v meste [REDAKOVANÉ], pričom zo zvyšku budú vyplatené dlhy syna sťažovateľov voči žalovanému a ďalšej fyzickej osobe.

3. Po prikázaní veci Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) tento rozsudkom č. k. 9 C 121/2016-344 z 27. novembra 2018 žalobu zamietol. Okresný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sťažovatelia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže bez rozhodnutia súdu nie je možné dosiahnuť zmenu v otázke vlastníctva prevádzaných nehnuteľností, avšak po vykonaní rozsiahleho dokazovania výsluchom sporových strán, výsluchom viacerých svedkov vrátane notára a oboznámením viacerých listinných dokladov (body 6 až 19 rozsudku okresného súdu) nezistil dôvody neplatnosti kúpnej zmluvy tvrdené sťažovateľmi. Sťažovatelia, ktorí v priebehu súdneho konania prejavili ochotu vziať žalobný návrh späť, ak im žalovaný zaplatí kúpnu cenu 40 000 eur, podľa názoru okresného súdu neuniesli dôkazné bremeno týkajúce sa ich tvrdení o neplatnosti kúpnej zmluvy. Nezistil, že by kúpna zmluva bola simulovaným právnym úkonom, ani to, že by sťažovatelia vstupovali do zmluvného vzťahu pod psychickým nátlakom vytvoreným žalovaným. Považoval za preukázané, že záujmom sťažovateľov bolo vysporiadať otázku vlastného bývania, preto ich vôľu považoval za danú, vážnu, slobodnú a jednoznačnú. Zaplatenie kúpnej ceny v sume 20 000 eur nebolo v konaní jednoznačne preukázané a v tejto otázke tvrdenia strán ostali sporné, samotné nevyplatenie kúpnej ceny však nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy. Vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu nebolo možné označiť konanie žalovaného za rozporné s dobrými mravmi do takej miery, aby spôsobilo neplatnosť kúpnej zmluvy. Vo vzťahu k ústnej dohode medzi sťažovateľmi a žalovaným, že po následnom predaji predmetných nehnuteľností žalovaný zaobstará sťažovateľom jednoizbový byt v meste [REDAKOVANÉ], žalovaný potvrdil, že tak mieni urobiť po ukončení tohto súdneho konania, pričom pokiaľ tak ešte neurobil, prispelo k tomu nielen prebiehajúce súdne konanie, ktoré je vo forme poznámky zapísané na liste vlastníctva, ale aj správanie syna sťažovateľov, ktorý proti nemu podal žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu a návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo vo forme poznámky zapísané na liste vlastníctva, čo podstatne sťažilo, resp. bránilo predaju predmetných nehnuteľností. Okresný súd konštatoval, že medzi účastníkmi uvedenej dohody nebol spor týkajúci sa jej obsahu, pričom uvedenú dohodu nemožno považovať za zámennú zmluvu, ako to tvrdil právny zástupca sťažovateľov vo svojej záverečnej reči. Spáchanie prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona zo strany žalovaného orgány činné v trestnom konaní taktiež nezistili. Okresný súd preto uzavrel, že pokiaľ sa sťažovatelia domáhajú zaplatenia kúpnej ceny s tvrdením, že táto im nikdy nebola uhradená, zaplatenia inej kúpnej ceny, ako bola dojednaná,

alebo splnenia povinnosti žalovaného zabezpečiť im náhradné bývanie, tento účel nemožno dosiahnuť podanou žalobu (bod 23 rozsudku okresného súdu).

4. Na základe odvolania sťažovateľov Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11 Co 51/2019 31. októbra 2019 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] s tým, že v prípade nezaplatenia kúpnej ceny sa sťažovatelia ako predávajúci mohli domáhať ochrany svojich práv aj odstúpením od kúpnej zmluvy alebo podaním žaloby na zaplatenie kúpnej ceny, čo však do začatia predmetného sporu neurobili.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovatelia podali (5. februára 2020) dovolanie podľa § 419 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdiac, že odvolací aj prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdili, pričom právna otázka, ktorá je dôležitá pre rozhodnutie v tomto konaní v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu, ešte riešená nebola. V tejto súvislosti sťažovatelia uviedli, že rozhodnutie krajského súdu je zmätočné, keď na jednej strane tvrdí, že sťažovatelia majú naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy ako celku, ale na druhej strane uvádza, že kúpna zmluva je neplatná len v časti kúpnej ceny. Sťažovatelia uviedli, že sa niekoľkokrát pokúsili so žalovaným dohodnúť o zrušení kúpnej zmluvy, o čo však nemal záujem. Kataster nehnuteľností neakceptuje jednostranné odstúpenie od kúpnej zmluvy ako úkon, na základe ktorého by vykonal zmenu v osobe vlastníka nehnuteľnosti, a ak nedôjde k dohode o zrušení kúpnej zmluvy, zmenu v katastri nehnuteľností možno dosiahnuť len určením neplatnosti kúpnej zmluvy súdom. Okrem toho, odstúpiť od kúpnej zmluvy, ktorá je neplatná, nie je možné, pretože ide o nulitný právny úkon, na ktorý sa hľadá, ako keby nikdy neexistoval. Sťažovatelia vyjadrili názor, že v konaní bol preukázaný podvodný úmysel žalovaného, ako aj to, že žalovaný, ktorý od počiatku vedel, že im nikdy nevyplatí dohodnutú kúpnu cenu 40 000 eur, ich uviedol do omylu.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP). Konštatoval, že hoci sťažovatelia v dovolaní v podstate namietajú porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces, nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu zakladajúcu procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil. Podľa názoru najvyššieho súdu napadnutý rozsudok spĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, krajský súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, pričom je zrejmé, ako a z akých dôvodov vo veci samej rozhodol. V posudzovanom prípade sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno týkajúce sa ich tvrdení o neplatnosti kúpnej zmluvy. Skutočnosť, že sťažovatelia majú na vec odlišný právny názor ako súdy nižších inštancií, nezakladá a nedokazuje nimi tvrdenu vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane tvrdia, že rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, chýba mu logické vysvetlenie, k akým skutkovým

zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to najmä pri otázke právneho posúdenia veci, čo podľa ich názoru spôsobuje absolútnu zmätočnosť tohto rozhodnutia. Najvyššiemu súdu sťažovatelia len veľmi stručne vytykajú, že nechal do úvahy dovolacie dôvody prezentované v dovolaní, preto jeho závery považujú za nesprávne a arbitrárne, nezodpovedajúce účinnej právnej úprave, čo zakladá porušenie ich v záhlaví označených práv a slobôd.

8. Sťažovatelia zároveň uvádzajú, že v priebehu dovolacieho konania došlo k právnej zmene, a to predaju predmetných nehnuteľností žalovaným tretej osobe kúpnu zmluvou z 19. novembra 2020, čo preukazujú informatívnym výpisom z príslušného listu vlastníctva, avšak žalovaný ani do dňa podania ústavnej sťažnosti nesplnil druhú časť ústnej dohody, pretože sťažovateľom nezabezpečil náhradné bývanie ani sa s nimi inak nevysporiadal.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a ich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Cdo 208/2020 z 30. mája 2022 (bod 6), ktorý sťažovatelia považujú za arbitrárny s poukazom na to, že nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorým sa žalobou domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, už nie sú vo vlastníctve žalovaného, ale tretej osoby (body 7 a 8).

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, I. ÚS 311/05, IV. ÚS 490/2020, I. ÚS 116/2021, III. ÚS 117/2022). Skutkový stav a právne závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

11. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Súčasťou obsahu tohto základného práva je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého po naratívnej časti odôvodnenia rozsudku súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Na písomné vyhotovenie rozhodnutia dovolacieho súdu sa primerane vzťahuje § 393 ods. 2 až 4 CSP (týkajúce sa rozhodnutia o odvolaní). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia

bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s rozhodujúcimi argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. To znamená, že z odôvodnenia sa má strana dozvedieť o dôvodoch prijatia či odmietnutia svojho argumentu.

12. Limity povinnosti každého súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia možno vyvodiť aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), napr. z rozsudkov *Van Hurk v. Holandsko* z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok *Garcia Ruiz v. Španielsko* z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok *Perez v. Francúzsko* z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81, *Ruiz Torija proti Španielsku* z 9. 12. 1994, č. 18390/91, § 30; rozsudok *Hiro Balani proti Španielsku* z 9. 12. 1994, č. 18064/91, § 28, rozsudok *Georgiadis proti Grécku* z 29. 5. 1997, č. 21522/93, § 43, *Buzescu proti Rumunsku* z 24. 5. 2005, č. 61302/00, § 67, rozsudok *Donadze proti Gruzínsku* zo 7. 3. 2006, č. 74644/01, § 35].

13. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľov nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na skutkový stav zistený súdmi nižších inštancií, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflekoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o podanom mimoriadnom opravnom prostriedku. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov vecne preskúmal a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok vyslovene umožňoval (§ 448). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery najvyššieho súdu nemajúce oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 438 a § 439).

14. Sťažovateľom nič nebránilo, aby najvyšší súd pred vydaním jeho rozhodnutia (30. mája 2022) upozornili na to, že došlo k právnej zmene – predaju predmetných nehnuteľností žalovaným tretej osobe kúpnu zmluvou z 19. novembra 2020, ktorú zistili z verejne prístupného registra vedeného Úradom geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ak to považovali za podstatné pre rozhodnutie o ich dovolaní, čo však neurobili. Pokiaľ sa najvyšší súd s touto skutočnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia osobitne nevysporiadal, nezakladá to automaticky arbitrárnosť jeho rozhodnutia.

15. Ústavný súd poukazuje na to, že najvyšší súd už napr. v rozsudku č. k. 2 Cdo 110/2009 z 25. mája 2010 uviedol, že „*Naliehavý právny záujem na určení nie je daný, ak sa právo, ktoré má byť ohrozené, alebo neisté, dotýka ďalšia právna zmena. Rozhodujúci je preto stav daný v čase vyhlásenia rozsudku. Naopak, naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku [teraz § 137 písm. c) CSP, pozn.] je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť.*“ (pozri k tomu aj *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 501 a nasl.*).

16. Určovací žaloba (kladná i záporná) nie je prekážkou litispendencie pre žalobu na plnenie, i keď táto je založená na rovnakom právnom vzťahu alebo práve. Preto pokiaľ sťažovatelia tvrdia,

že žalovaný do dňa podania ústavnej sťažnosti nesplnil druhú časť ústnej dohody, pretože sťažovateľom nezabezpečil náhradné bývanie ani sa s nimi inak nevysporiadal, mali možnosť podať proti žalovanému žalobu podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase jej uzavretia, resp. podľa Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016, ktorou by sa domáhali splnenia jeho povinnosti, čo rovnako neurobili.

17. Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

18. Ústavný súd preto dospel k záveru, že medzi rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

19. V posudzovanom prípade sa námietka porušenia označených práv najvyšším súdom posunula do výlučne akademickej roviny a v takýchto prípadoch sa teória i prax ústavných súdov vyhranene prikláňa k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 8. septembra 1999, sp. zn. IV. ÚS 122/99, publikované v Sbírcе nálezů a usnesení Ústavního soudu, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, str. 315 a nasl.), pretože tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľov. Ak sťažovatelia namietajú zásah do ich ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný, čo však v danom prípade nie je.

20. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy, tento „definuje prvky, ktorý každý samostatne, ale aj v ich vzájomnej jednote, formujú a definujú Slovenskú republiku ako štát, v ktorom spoločenstvo na základe tejto ústavy žije. Formovanie znamená, že čl. 1 ods. 1 ustanovuje formu, vonkajšie pôsobenie verejnej moci a jej prejavy. Definovanie znamená, že čl. 1 ods. 1 vyjadruje požiadavku na obsahovú kvalitu činnosti a pôsobenia verejnej moci a tým aj života jednotlivcov.“ (OROSZ L., SVÁK J. A KOLEKTÍV, *Ústava Slovenskej republiky - Zväzok I., Komentár (Základné princípy a ľudské práva)*, Wolters Kluwer, 2021, s. 16). Nejde tu teda o základné práva a slobody, ktorých ochrany je možné sa domáhať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

21. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite nezaoberal.

23. Na záver tohto uznesenia ako *obiter dictum* nedá ústavnému súdu nespomenúť, že aj keď sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpení, ich ústavná sťažnosť neobsahuje prakticky žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu týkajúcu sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavná sťažnosť je v zásade iba opisom skutkového stavu konania, poukazovaním na iné rozhodnutia vo vzťahu judikatúre ústavného súdu a nesúhlasom sťažovateľov s napadnutým rozhodnutím, bez konkrétnejšej ústavnoprávnej argumentácie spochybňujúcej správnosť záverov v ňom uvedených. Právomoc ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (k tomu aj bod 10 uznesenia) nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex offio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľov bez jeho konkretizácie v interakcii s napadnutým rozsudkom nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľmi označených práv a slobôd (I. ÚS 245/2018, I. ÚS 125/2022).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 1. decembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu